

Haar moeder liep naar de gang en keek in de spiegel.

‘Goedgekeurd?’ Daan bleef achter haar staan. Wat was ze mager geworden. En oud.

Ze opende het bovenste laatje van het gangkastje en pakte met trage bewegingen een kam. Ze kamde haar grijze slagen in model, bracht haar wijsvinger naar haar lippen en modelleerde vervolgens haar volle wenkbrauwen met een beetje spuug. Zorgvuldig bracht ze daarna met de kam alle haartjes in het gelid.

Uit een etuitje kwam een lipstick tevoorschijn. Ze tuitte haar mond en bracht het parelmoer roze aan, plakte haar lippen even op elkaar en deed een stapje naar achteren om het resultaat te bekijken.

‘Prachtig mam. Ben je tevreden?’ Daan keek steeds op de klok in de gang. Bijna een uur verder. ‘We gaan opschieten. Ik wil ook nog naar papa.’

‘Mee?’

‘Nee mam, je kunt niet mee.’ Daans hart kneep samen. ‘Het is beter van niet.’ Ze pakte haar beige orthopedische schoenen. ‘Hier.’ Ze knielde voor haar moeder en hield een schoen open. Leunend op Daans schouders schoof haar moeder eerst haar linker- en daarna haar rechtervoet in het lompe schoeisel. Daan knoopte de veters vast. Onwillige schouders werden in een regenjas gehesen. Alsof ze wilde zeggen: vooruit dan maar.

‘Ik kom je aan het eind van de middag ophalen. En dan blijf ik bij jou.’ Ze bleef haar aankijken om te checken of ze het begreep. Een lege blik. Wat zou er door haar heen gaan?

Daan opende de voordeur. Ze vlocht haar arm door die van Daan. Haar hand zocht in haar jaszak Daans hand. Innig gearmd liepen ze naar de parkeerplaats. Daan hielp haar in te stappen in haar auto en reikte de autogordel aan. ‘Zit je goed Japie?’

Haar moeder staarde met nietsziende ogen voor zich uit.

‘Ja pa.’ Het woordspelletje dat ze honderden keren gespeeld had met haar moeder moest ze nu in haar eentje doen. Vechtend tegen de tranen liep ze terug. Ze controleerde tot drie keer toe of ze de voordeur op slot had gedraaid.

Na tien autominuten doemden de contouren van de grijze laagbouw uit de zeventiger jaren op. Daan parkeerde haar auto bij de dichtstbijzijnde ingang.

‘Ok mam, we zijn er.’ De schuifdeuren gingen open en arm in arm wandelden ze naar een oranje deur. Alsof het een postpakketje was leverde ze haar moeder af bij de balie van de dagbehandeling. ‘Ik kom haar eind van de middag ophalen, is dat goed?’ De zorgmedewerker knikte. ‘Vandaag mogen ze helpen met groenten schoonmaken. Net als vroeger. Dat vinden de meesten heel leuk.’

Mijn God, was dit de bezigheidstherapie? Daan zakte iets door haar knieën om haar moeder goed aan te kunnen kijken. 'Tot vanmiddag mam, dan zie je me weer.' Ze wilde er zeker van zijn dat haar moeder wist dat ze haar niet zou achterlaten hier.

'Ja. Ok.' Ze tuitte haar lippen voor een kus.

Kennelijk had ze zich erbij neergelegd. Ze gaf haar moeder een pakkerd. 'Veel plezier.' Alsof ze een dagje uit ging. Daan voelde een steek in haar hart.

Lieve, helderblauwe ogen keken haar aan. Onschuldig als een kind.

Wat hield ze van haar. 'Dag mam.'

Haar moeder vergezelde haar naar de uitgang. Even leek het alsof ze de visite uitgeleide deed, net als vroeger thuis. De oranje deur viel met een klap achter Daan in het slot. Haar moeder zwaaide naar haar van achter het ruitje. Tranen dik als dauwdruppels welden op in Daans ogen. Ze draaide zich om. Opgesloten. Er was geen ontsnappen aan. Ook niet voor Daan.